י. ע"ז ע., ד) [עי" טהרות שכ מ"ד], ג) שבת פ. כריתות יז. ד) [ל"ל נסתרה],

הגהות הב"ח

(A) רשב"ם ד"ה דרך וכו' ד' אמות. נ"ב בפ' המוכר פירות דף ק' אימא דרך היחיד הוא שני גמדין ומחלה

הימיד הוח שני גמדין וממנה פי שתי אמות קטנות ומחלה וע"ש: (3) ד"ה ספק וכוי אם גא עד מקום הקבר אם לאו: (ג) ד"ה וקדייק וכוי

למו. שא יו וקאיק וטר דפטר בשתי רטויות הכא חייב דחין המלר: (ד) ד"ה במס' שבת וכו' ולח חשיבה הולח דבר מאכל חשוב: הולח דיה דרך היחיד

ושביל הרבים הקבוע

דדרך היחיד רחב: (1) ד"ה ר' אליעזר וכו' ומשני לא

שאני: (מ) בא"ד וחשני

שחני: (ח) בא"ד ומשני כיון דפתחו חניות וכו' וכספק ניחה דמי אלמא אע"ג: (ט) בא"ד חלה לר"ח דוקא ולעיל שרי שמוחל נהחי לישנא חפי"

שתומל כסמי לישנא מפי לרכנן: (י) בא"ד הוה ידע ר"א דשרייה אם הם רוכ ישראלים או רוב עוכדי

כוכבים: (ל) בא"ד כדמוכח

רבי יוסי אלא לרשות אחת: רבי יוסי אלא

רבי יוסי סנק נרטות מחת. (מ) בא"ד עם המלחכה היינו כתינה והכתיבה

נגמרה:

הסוגים: (נ) ד"ה בהעלם וכו׳ לא בעי הכא

ודרד הרבים שביל

יכו׳ בירושלמי

דג א מיי׳ פ״כ מהל׳ שאר אבות הטומאה הלכה ט: ז הטוונותה הנכה ב מיי' פי"ח שבת הלכה כד: דנא ב מיי

מוסף תוספות

י. א. משא״כ בדרך. ר״ן. ב. דאע״פ שהוא קטן . . מדרך מפסיק מאחר שהוא נובטיק מאחר שהוא קבוע. תוס׳ כ״ק סל. ג. ואיויירדייג. . ספק צפרדע. למנ״ן, דרבנן . חשבי כולה בקעה כשדה אחת ואין כאן אלא ספק מגע ור״א חשיב תרי שדות והוא תרי ספיקי ספק ביאה במקום הטומאה וספק . מגע. ריטנ״א. ד. ודוכתיב עס. ה. [ד]רבנן סברי דכסוטה הוא דקפיד רחמנא אסתירה משום דכל שאין . כאן ייחוד בעריות אינו כלום ולא הוחזקה טומאה כלום ולא החזוקה טומאה כלל, אבל הכא שהוחזקה טומאה מה לי ספק ביאה מה לי ספק טומאה כיון שנכנס כלל למקום כיון שנכנס כלל למקום הקביעות ואפי׳ למקום . כבקעה ומבוי. נכרי אימר כי חזא דחמרא הוא פירש ולא נגע. למנ"ן, (אמנם להרמב"ן גי' הגמ' וכספק ספיקא דמו.) I. [ד]הני מילי גנבים הגמ׳ וכספק ספיקא דמו.) I. [ד]הני מילי גנבים דיש מהם שהם ישראל אבל פולמוסא סתם עובדי כוכבים הם דאי הוה ישראל כוכבים הבר ניכר ונודע. מוס' היה הדבר ניכר ונודע. מוס' ע"וע: ח. הרבהיותר מכדי צורך שתייתן. לס"י ע"ו ע: 0. ובגנבותייהו טרידי. ע: 0. ובגנבותייהו טרידי.
ע: 0. '. [ד]ספק רחוק היא
מאוד לאיסורא תולין בו
להתירא. ליטנ״ל. 'א'. עיין
מנ״ז ע: מוד״ה ההול
דמצלה סווגיית הגתלו עס לוכנת קונית הגתות עם אליכיה דר״ת. יב. כיון הדוי תוך ג׳ לחצי גדוגרת המונחת ע״ג קרקע. שכם פ. תוד״ה והעניכה. דכארעא סמיכתא דמי, מידשי הר״ן יג. דבעינן עקירת כל השיעור מרשות אחת. כל השיעור מרשות אחת. מיטנ״לשנתפ. יד. ורשויות הא מחלקות. חידושי הכ״ן

רבינו נרשום

تاه.

דרך היחיד. היינו מצר שבין . שדותיו כשהולך בו משדה לשדה: דרך הרבים. היינו . מצר שביז שדהו לשדות של רבים: שביל. שביל ממש אלא של יחיד קצר ושל רבים רחב: הקבוע בימות החמה ובימות הגשמים. דבימות הגשמים מונעים דריסת הרגל מן השדות משום דזרועין 6) ואותו שביל דמפסיק דמונעין לא חשיב אא״כ הוי קבוע בימות החמה ובימות הגשמים. האמר מיהת דרד י היחיד דהיינו מצר דמפסיק לפאה וה״ה לחצב: טומאה. לפאה וה״ה לחצב: טומאה. נמי מפסיק מצר וחצב דתנן הנכנס לבקעה בימות הגשמים מש"ה נסיב ימות הגשמים מש הינסיב יהחד הגשמים כדאמרן דבימות הגשמים מונעין דריסת הרגל והוי כרה"י וקי"ל ספק טומאה ברה"י ספיקו טמא דגמרינן מסוטה ואפ״ה אם אמר הלכתי יודע אם נכנסתי למקום

היחיד ודרך הרבים. (ס) בירושלמי פריך אמאי אילטריך למיתני דרך הרבים דכיון דתנא דדרך היחיד מפסיק כ"ש דרך הרבים ומשני משום סיפא נקטינן דקתני הכל מפסיק לזרעים ואין מפסיק לאילנות אלא גדר כו' וקמ"ל דאפילו דרך

הרבים לא מפסיק לאילן ומפרש נמי אמאי תנא שביל הרבים כיון דתנא שביל היחיד מפסיק דמשום אילן לא לריך למיתנייה כיון דאשמועינן דאפי׳ דרך הרבים לא מפסיק לאילן כל שכן שביל הרבים אלא אתא לאשמועינו דשביל הרבים נמי בעינו שיהא קבוע בימות החמה ובימות הגשמים והשתא אינטריך למיתני כולהו שביל היחיד לאשמועינן דמפסיק לזרעים אע"ג דגריע מכולהו ב ודרך הרצים אשמועינן דלא מפסיק לאילן ודרך היחיד אשמועינו דלא בעינו קבוע ושביל הרבים אשמועינן דבעינן קבוע ואין להקשות דלא ליתני שביל הרבים ואנא ידענא דבעינן קבוע מדתנן דרך היחיד דאי לא בעי לא

למתני דרך היחיד אלא ליתני שביל הרבים דהוי רבותא טפי או איפכא דלא ליתני דרך היחיד ואנא ידענא דלא בעינן קבוע מדתגן שביל הרבים ולא תנא דרך היחיד דהוי רבותא טפי דהא אי לאו שביל הרבים ולא תנא דרך היחיד דהוי רבותא טפי דהא אי לאו דתנא תרוייהו לא הוה ידענא הי מינייהו (ו) מפסיק טפי דרך היחיד רחב טפי ושביל הרבים בקעי ביה רבים: רבי אליעזר ממהר. רשב"ם פירש דפליגי דרבי אליעזר חשיב ליה ספק ספיקא ורבנן לא חשיבי ליה אלא ספיקא אחת ג ורש"י פירש בפרק בתרא דע"ז (דף ע. ושם) דאיירי בשדה מלאה טומאה ופליגי דר" 'א סבר

אע"ג דליכא אלא חדא ספיקא כיון דליכא ספק מגע אלא ספק ביאה טהור והיינו טעמא דטומאה מסוטה גמרינן וגבי סוטה הוי ספק מגע ולא ספק ביאה דודאי די (נטהרה) ד וחכמים מטמאין כיון דאין כאן אלא ספיקא אחתה וסוגיא דע"ז מוכחת כפרש"י דר"א מטהר אפילו בספיקא אחת דקאמר עובדא הוה בנהרדעא ואמר שמואל חמרא שרי כמאן כרבי אליעזר דאמר ספק ביאה טהור פי׳ דמטעם רוב גנבי ישראל נינהו לא מלינן למימר דשרא שמואל כדשרא רבא לעיל בעובדא דפומבדיתא דדוקא בפומבדיתא הוו רוב גנבי ישראל דרעים היו כדאמרינן לעיל (דף מו.) תא אחוי לך רמאי דפומבדיתא ואמרינן (חולין דף קה.) פומבדיתאי לווייך אשני אושפיזך ומשני (1) לה שאני החם כיון דאיכא דפתחי לשם ממונא הוה ליה ספק ספיקא פי׳ ספק גנבי עכו״ם ספק גנבי ישראל ואם חמלי לומר עכו״ם אימור לא נגעי כיון דידעי ע״י ריח שהיה יין לא היו חוששין כו׳ משמע דלמאי דהוה בעי לאוקומי כרבי אליעזר דסלקא דעתך דלא פתחי לשם ממונא ובודאי נגע הוי שרי אף על גב דליכא אלא חדא ספיקא אם עכו״ם אם ישראלים משום דהוי ספק ביאה אם באו עכו"ם לשם או לאו ומיהו קשה מההוא פולמוס (ע"ז דף ע:) דסליק לנהרדעא ושרייה ר"א וקאמר רב דימי לא ידענא אי משום דסבר כר"א דסבר ספק ביאה טהור אי משום רוב דאתו בהדי דפולמוס ישראל נינהו ופריך ספק ביאה ספק מגע הוא ומשני כיון (ש) דפתוח חביות טובא אימור אדעתא דממונא פתח וכספק ביאה דמיי ואע"ג דתלינן אדעתא דממונא והוי ס"ס אפ"ה לא שרי אלא לר״א ש ולעיל שרי שמואל בהאי טעמא אפילו לרבנן ופרש״י התם גנבי נהרדעא לא הוו ידעי אם רוב עכו״ם או רוב ישראלים ושרי אפילו לרבנן דספק ספיקא היא אצל הנהו דאזלי בתר פולמוס הוה ידע רבי אליעזר 🕫 דשרא אם רוב ישראל הם אם רוב עכו״ס־ הלכך אף על גב דאיכא למימר דאמו אדעמא דממונא ליכא אלא חדא ספיקא אם היו רוב עכו"ם ושרי לרבי אליעזר כיון דפחוח חביות טובא ד מוכחה מילחה דלשם ממון באו ש ולא מנסכי דהוי כבולשת שנכנסה לעיר בשעת מלחמה דקתני אלו ואלו מותרות הלכך אף על גב דספק מגע הוא כיון דמוכחא מילתא לקולא כספק ביאה דמי' ומיהו קשה לר"ת לשני הפירושים דבמסכת טהרות (פ"ו מ"ד) מוכח דרבנן מטמאין אפי׳ בספק ספיקא דתנן כל שאתה יכול לרבות ספיקות וספיקי ספיקות ברה"י טמא ברה"ר טהור כילד כו' ואח"כ קתני הנכנס לבקעה בימות הגשמים דמייתי הכא ומיהו ההוא דע"ז נוכל לפרש כשיטת רש"י דר"א שרי אפי׳ בספיקא אחת כדמוכח 📀 הסוגיא ורבנן נהי דבטומאה מחמירי לטמאות אפי' בספק ספיקא ביין נסך שריא ספק ספיקא ור"ת מפרש דפליגי דרבנן מטמאו אפילו בכמה ספיקות משום דמן הדין אפילו בחדא ספיקא טהור דאוקמה אחזקיה וילפינן מסוטה דטמא וא״כ מה לי חדא ספיקא מה לי תרי ספיקי דהא אפי׳ בחדא ספיקא הוה לן למימר דטהור ור״א סבר אין לך בו אלא חידושו ודוקא חדא ספיקא טמא ואמי שפיר ההוא דפולמוס דמשמע אפילו בספק ספקא לא שרי אלא לר"א דוקא יא ובההיא עובדא דנהרדעא לא גריס ר"ת לא שאני התם כו' דלהאי גירסא משמע דמודו רבנן דבספק ספיקא שרי ור״א שרי אפילו בספיקא אחת אלא מפרש ר״ת כמאן כר״א בניחותא גריס והדר גריס האי ספק ביאה ספק מגע הוא ולאו דוקא ספק מגע קאמר דאדרבה ספק ביאה הוא דספק אם באו עכו"ם שם אם לאו דאימור ישראל נינהו אלא לספיקא אחת הרי

הרבים מקום הילוך העגלות והסוסים. וכולה לא זו אף זו קתני: הקבוע בין בימום החמה. ואפילו בימות הגשמים שאין רגילים ודרך הרבים ודרך היחיד ושביל הרבים ושביל היחיד הקבוע בין בימות החמה ובין

בימות הגשמים מומאה מאי היא דתנן הנכנם לבקעה בימות הגשמים ומומאה בשרה פלונית ואמר הלכתי למקום הלז ואיני יודע אם נכנסתי לאותו מקום ואם לאו ר"א ממהר וחכמים ∗מטמאין ישהיה ר"א אומר ספק ביאה מהור ספק מגע מומאה ממא אבל לשבת לא רבא אמר אפילו לענין שבת דתניא יהוציא חצי גרוגרת לרשות הרבים והניחה וחזר והוציא חצי גרוגרת אחרת בהעלם אחד חייב בשני העלמות פטור רבי יוסי אומר בהעלם אחד

ברשות

ספיחא הוא וטהור אבל היכא דליכא אלא ספק מגע דפשיטא ליה דנכנס באותה שדה אלא שספק לו אם נגע בקבר אם לאו חדא ספיקא הוא וטמא. והלכך לרבי אליעזר אי מפסיק מלר וחלב בינתים וטומאה באחת מהן ואין יודע באיזה מהן נכנס ספק ביאה הוא וטהור ואי ליכא מלר בינתים ספק מגע איכא ולא ספק ביאה דכולהו שדה אחת וקדייק גמרא דלרבין אמר רבי יוחנן דוקא הן וטמא: פאה וטומאה אבל לשבת לא הוי הפסק אי מפסיק מלר וחלב בין שני רה"ר והוליא חלי גרוגרת בזה ואחר כך הוליא חלי גרוגרת בשני חייב דאפילו לרבי יוסי דפטר בשני רשויות ש דאין המלר מפסיקן לשני רשויות: במסכת שבת [עו:] תנן המוליא אוכלין חייב בגרוגרת דבשבת מלאכת מחשבת אסרה תורה [בילה יג:] ולא חשיבא הולאת דבר (ד) חשוב בפחות מכגרוגרת: בהעלם אחד חייב. שלא נודע לו בינתים שהוא שבת דידיעה מחלקת:

דרך הרבים. ט"ז אמה רוחב דרך היחיד (א) ד' אמות ולא זו אף

זו קתני: שביל הרבים. שהולכין שם רבים ברגליהן אבל דרך

להלך בבקעה מהלכין שם שאיו חרישה

חריעה לשם: טומחה מחי היח. מחי

הפסק שייך בשדה לענין טומאה:

דמנן כו'. ואליבא דר"א הוא דשייך

הפסק כדמפרש ואזיל: בימום

הגשמים. הויא רה"י לטומאה וספיקה

טמא שהרי אין מהלכין בה בני אדם

שלא לקלקל הזריעה: הלכתי למקום

הלו. נכנסתי בבקעה זו: וחלמים מטמאים. דסוף סוף מה לי שדה

אחת מה לי ב' שדות חדא ספיקא היא

שמא הלך עד הקבר והאהיל שמא לא

הלד וספיהו טמא: ספק ביאה עהור.

היכא דמספקא ליה אם נכנס באותה

שדה ואם תמלא לומר נכנס ספק אם

בא עד מקום (כ) טומאה אם לאו וספק

מוסף רש"י

ושביל הרבים ושביי היחיד הקבוע כו'. ומי למ קביע לא מפסיק, דמקום לר הוא ולא משוב מוחוח נואם. יאט זכנו לבקעה. הרבה הנכנס לבקעה. הרבה שדות הסמוכים יחד קרי בקעה (פסחים י.) שדות הרבה הגשמים. היים נקעה רשות היחיד לטומאה מפני שכבר למח הזרע ואין רשות לכל אדם ליכנס לה וקי"ל ספה טומאה ברשות היחיד מפקו טמא (פטחים י. אנו באיזו היא וכל שדה ושדה מסויימת במלריה (פטחים או: באחת מן השדות ורן ביד עם, הלכתי למקום הלו. בנקעה זו (שם ושם). ורכמים מטמאין, דסוים לה ספק טומחה ברה"י, ורו"א לה חשיב לה ספק שומחה הא"כ נכנס לשדה הלו אינו יודע הם הההיל הלו אל השתם הההיל ליה ספק ספיקא (פטחים י לשדה שהנונחלה בה ואיני יודע אס נגעתי בטומאה אס לאו (ע"ד ע). בשני העלמות פטור. דיש ידיעה ל**חלי שיעול** (כריתות יו.).

336

הטומאה שמעבר לחצב ר"א מטהר דהוי הפסק: אבל לשבת לא. דלאו הפסק לשבת דלא הוי כשתי רשויות: רבא אמר. אפי׳ לשבת הוי הפסק כדאמר לקמו אפי׳ פיסלא: לרשות אחת שתיהו. כגוו מרה"י לשתי רשויות פטור. היינו לשתי רשויות כגון אם היה עומד בבית דיש לו שני פתחים אחד פתוח לרשות הרבים ואחד פתוח לרשות אחר והוציא חצי גרוגרת בפתח זה וחצי גרוגרת בפתח זה:

ספק מגע דספק ביאה דר"א היינו ספק ספיקא והכי פריך והא ספיקא אחת היא ואפי" לר"א לא שרי בספיקא אחת וא"ת ומנ"ל דלרבנן אפילו

ביין נסך אסרי בספק ספיקא ויש לומר דבכמה דוכתי מדמה במס' ע"ז חומרא דיין נסך לחומרא דטהרות: דבר אדיעזר משהר. נראה

דגרסינן רבי אלעור דאי ה' אליעור היכי בעי למימר בפ' בתרא דע"ז (דף ע. ושם) לשמואל ורבי אלעור כר' אליעור והא שמואל ור' אלעזר אית להו סוף פ"ק דנדה (דף ה) דאין הלכה כר' אליעזר בסדר טהרות אלא בד' והך בסדר טהרות היא: בהעדם אחד חייב. אפילו בשתי רשויות ותימה דאמר רבא בפ' המוליא יין (שבת דף פ. ושם) הוליא חלי גרוגרת והניחה וחזר והוליא חלי גרוגרת והעבירה דרך עליה חייב מה

לריך דרך עליה הא לא בעי הכא (6 אלא לרשות אחת אפילו רחוקות זו מזו ויש לומר דודאי בלא דרך עליה חייב והא דנקט דרך עליה לאשמועינן דאם העביר תוך ג' לחלי גרוגרת המונחת דחייב אע"ג דלא הוי תוך ג' לקרקע"ב והקשה ר"ח לרבי יוסי דב' רשויות אמאי פטר והאמר בפ' הבונה (דף קד:) כתב אות אחת בטבריא ואות אחת בלפורי חייב מחוסר קריבה לאו כמחוסר מעשה דמי וגרס ר"ח מרשות אחת

חייב משתי רשויות פטור אם הוליא חלי גרוגרת משתי רשויות לרשות הרבים פטור יג אבל אם ברשות אחת לקחה אפילו חלקה והוליאה לשתי רשויות חייב דמחוסר קריבה לאו כמחוסר מעשה דמי ולר"י נראה דלאו פירכא היא דלא דמי דהתם שם המלאכה (מ) כתיבה וכתיבה נגמרה כשיכתוב שתי אותיות ואפי׳ רחוקות זו מזו אבל הכא שם המלאכה היא הוצאה וכשהוציא לשתי רשויות אכתי לא נגמרה הוצאה עד שיקרבם 🕆: